

Nepokorščina se sama kaznuje.

Vladimirček je jedva čakal, da bi začelo zmerzovati in da bi se na ribnjaku v vertu napravil led. Njegova želja se mu je skoraj izpolnila. Na tepézni dan je pritisnil hud mraz, na oknih so bile ledene cvetice in voda v ribnjaku je zmerznila. Takój po kosilu obuje Vladimirček nove čevljuje, ki mu jih je prinesel sv. Nikolaj, ukrade se iz tople sobe ter gre na vert. Kako veselo se nasmeje, ko vidi, da je ves ribnjak z ledeno skorjo prekrit. Ne dolgo, in Vladimirček stoji sredi ribnjaka na ledenih tleh. Napravi si dersálnico in začne se

dričati, da se mu je kar kadilo izpod nog. Mati je to videla skozi okno. Svarila ga je in prosila, naj gre v hižo, ker bi se utegnili prehladiti ali celó pasti in si nogó zломiti.

Vladimirček je bil še vselej dober in poslušljiv deček, samo denes nij hotel slu-

naj gre v gorko hižo, ker se vendar bojí, da bi se mu kaj žalega ne pripetilo. Ali Vladimirček niti zdaj ne posluša ter se še vedno veseli na pomerzlem ribnjaku. Naredi si drugo dersálnico bolj ob kraji ribnjaka. Ali gorje! tù se mu led vdere pod nogama in Vladimirček si zajame polne čevljuje vode. Po sreči ni bila voda globoka in Vladimirček je bil naglo zopet na terdnih nogah. „Kaj mati poreče,“ mislil si je, „ko bode videla moje mokre čevljuje in nogavice!“

šati svoje dobre matere. Mislil si je: „Nič se mi ne zgodi, ako malo podersnem.“

— Ali motil se je. Mraz je bil preoster, čevljeci so bili mokri in začeli so zmerzovati. A malo je gledal Vladimirček na to. — Drugič ga pokliče mati in prosi,

Pač bi bilo boljše, ako bi bil slušal. — Vladimirček si zdaj ne upa v hižo. Zunaj pred vrati na mrazu stoji in čaka, da bi mu mati zopet rekla, naj gre v gorko sobo. — Res ga mati pokliče tretjič in Vladimirček stopi ves objokan k materi v hižo. Kako se prestraši uboga mati, ko pogleda Vladimirčka pod noge. Nogavice so mokre, a čevlji od mraza terdi kakor kost. Naglo ga izuje in obriše z gorko kerpo (cunjo). Nogi sta bili rudeči kakor krí, a tesni in terdi čevlji so mu naredili vse polno ran. To je Vladimirčka zeló peklo; a še bolj ga je peklo to, da nij slušal svoje dobre mamice. Objel jo je okolo vratú in rekel: „Oj mamica, odpustite!“ — Mati ga je vsega preoblekla in ko se je že nekoliko pogrel, nesla ga je h gorkejši peči ter mu od daleč grela nogé. „Ali vidiš zdaj, ljubo moje dete, kako se godí otrokom, ki ne slušajo svojih mater! Ko bi bil meni pokoren, ko sem te prvič zvala v hižo, ne bi bil tako hudo ozebel. Boga zahvali, da se ti še kaj hujšega nij zgodilo in prosi ga, da bodo noge zopet skoraj zdrave.“ Tako je govorila mati svojemu Vladimirčku, ko je v njenem naročji seréno obžaloval svoj pregrešek.

Matere za vas skerbé,
Kedar koli vas svaré;
Radi toraj slúšajte
Svoje skerbne matere!

T.

Pastirček.

Nekega lepega pomladnega dné, ko je vse zelenelo in cvetelo, pasel je Zdenko ovce. Tam pri belo cvetočej ternóljici je stal ves žalosten in objokan. Mimo pride sosedov Tomažek in ga vpraša: „Kaj ti je, Zdenko, da se jokaš?“ „Oh, ljubi moj Tomažek“ reče Zdenko, „videl sem gerdo in ostudno žabo kraštačo, ki se je privlekla izpod ònega kamenja in se skrila tù sim v germovje.“ — „I nù, čimu bi se zato jokal?“ vpraša ga Tomažek. Zdenko odgovori: „Ko sem vidil gerdo žabo, mislil sem si: Oj kako gerda, gnjusna žival je to; okorno in težavno se plazi po tleh, ter ne vé ničesar o dobrotljivem Bogu, ki jo je ustvaril; ves čas svojega življenja mora se klatiti po blatu in temnih luknjah, dokler ne pogine in ne strohni. In jaz — rekel sem sam sebi — ustvarjen sem po božjej podobi, nosim glavo po konci, gledam nebó in zemljo ter se veselím lepega drevja in pisanih cvetic; jaz spoznam Stvarnika in imam neumerljivo dušo, a vendar tako malo nanj mislim in se mu nikoli prav iz serca ne zahvalim za velike darove, ki mi jih je podaril. Ko sem vse to tako premišljjal zbolelo me je v serce in solzé so se mi vlile po obrazu. Sklenil sem odsihdob Bogu vedno hvaležen biti, da me je ustvaril pó svojej podobi in mi dal neumerljivo dušo.“ — Tomažek se poslovi od svojega tovariša Zdenka in tudi on je odsihdob bolj pogostoma mislil na Boga in svojo neumerljivo dušo.